

Sygn. akt X Ga 389/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach - X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Lesław Zieliński (spr.)

SSO Iwona Wańczura,

SSO Leszek Guza

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt VII GC 1836/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1 200,00 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Leszek Guza

Sygn. akt X Ga 389/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 45.767,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, że zleciła pozwanej ocynkowanie elementów podnośnika, który otrzymała od leasingodawcy w użytkowanie. Zwrócone elementy okazały się zdeformowane, wobec czego powódka domagała się od pozwanej odszkodowania odpowiadającego poniesionym kosztom. Następnie powódka cofnęła powództwo ograniczając je do kwoty 15.466,51 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że powódce w związku ze zdeformowaniem elementów podnośnika zostało przyznane odszkodowanie w kwocie 28.956,00 zł, która to kwota przewyższa wartość dochodzoną pozwem.

Wyrokiem z dnia 8 września 2014 r. sygn. akt VII GC 1836/13 Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo co do kwoty 15.466,51 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 12 listopada 2013 r.; w pozostałym zakresie umorzył postępowanie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.417zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 31 maja 2012 r. powódka zakupiła podnośnik hydrauliczny. W dniu 6 czerwca 2012 r. powódka zawarła umowę leasingu operacyjnego którego przedmiotem był podnośnik hydrauliczny nożycowy TAIDA STD-8240TX-WP, protokół odbioru sporządzono w dniu 18 czerwca 2012 r. W dniach od 4 czerwca 2012r. do 21 czerwca 2012r. powódka bez zgody leasingodawcy oddała pozwanej elementy maszyny do ocynkowania. W trakcie procesu cynkowania doszło do deformacji elementów podnośnika wobec czego powódka przekazała pozwanej podnośnik celem naprawy uszkodzeń. W dniu 16 kwietnia 2013r. po przeprowadzonych oględzinach stwierdzono nieskuteczność naprawy, powódka wezwała pozwaną do wydania rzeczy lub zapłaty 45.695,80 zł, a następnie zażądała od pozwanej pokrycia rat leasingowych oraz opłat związanych z wynajmem drugiego podnośnika. Pozwana odmówiła zapłaty, podnosząc, że zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi, który w toku postępowania wydał decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 28.956,00 zł.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że powódka dochodziła odszkodowania wskazując, że pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę na zasadzie art. 471 k.c. jako obowiązana do naprawienia szkody, z tytułu winy za nienależyte wykonanie zobowiązania. Pozwana nie przeczyła powstaniu szkody w majątku powódki, jednak kwestionowała jej wysokość. Sąd Rejonowy zważył, że powódka nie wykazała, aby dochodzone roszczenie miało związek z przekazanymi pozwanej elementami podnośnika. Powódka zaniechała wyjaśnień, pomimo zarządzenia Sądu z dnia 26 czerwca 2014r. dlaczego protokół zdawczo-odbiorczy podnośnika STD-8240TX-W wskazuje jako datę przekazania 18 czerwca 2012r., utrzymując jedynie, że wbrew dostarczonym dowodom – otrzymała podnośnik już 4 czerwca 2012 r. O niezasadności powództwa świadczy również, że powódka nie występowała do leasingodawcy o pozwolenie na ocynkownie jego elementów oraz nie poinformowała pisemnie o zaistnieniu szkody w przedmiocie leasingu zarówno leasingodawcy jak i ubezpieczyciela umowy leasingu. Wobec powyższego wątpliwym było czy elementy poddane ocynkowaniu pochodziły z podnośnika STD-8240TX-WP, a to po stronie powoda leżał ciężar dowodowy w tym zakresie. Twierdzeń powódki nie potwierdzają żadne inne dowody. Sąd zważył, że powódka określając wysokość szkody jako równowartości zapłaconych czynszów leasingowych i depozytu gwarancyjnego – w toku postępowania nie wykazała istnienia szkody na leasingowanym podnośniku, nie wykazała jej wysokości, oraz nie udowodniła związku przyczynowego między domniemaną szkodą, a nienależycie wykonanym zobowiązaniem. Ponadto powódka wytoczyła powództwo pomimo trwającego procesu likwidacji szkody, co czyniło powództwo przedwczesnym.

Od powyższego wyroku powódka wniosła apelację zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła nieważność postępowania od dnia 26 czerwca 2014 r. wskutek naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a to art. 357 § 2 k.p.c. w zw. z art. 362 k.p.c. poprzez niedoręczenie powódce zarządzenia przewodniczącego z dnia 26 czerwca 2014r., którym zobowiązana ona została do wyjaśnienia, dlaczego protokół zdawczo-odbiorczy podnośnika STD-8240TX-W wskazuje jako datę przekazania 18 czerwca 2012 r., co uniemożliwiło powódce odniesienie się do wątpliwości powziętych przez Sąd I instancji, których wyjaśnienia domagano się wskazanym powyżej zarządzeniem, co stanowiło pozbawienie powódki możliwości obrony swoich praw.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu powódka zarzuciła:

1.naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów, tj. uznanie, że twierdzeń powódki nie potwierdzają żadne inne dowody, gdyż oceny techniczne mgr inż. A. B. mają charakter dokumentów prywatnych i świadczą jedynie o tym, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie tej treści,

- art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwana dowiodła, aby podnośnik, którego elementy zostały przez pozwaną zdeformowane, był własnością powódki, a nie stanowił przedmiotu umowy leasingu;

- art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwana dowiodła, aby poinformowanie leasingodawcy o zniszczeniu podnośnika przez powódkę skutkowało odmiennym rozliczeniem umowy leasingu, niż uczyniła to powódka wyliczając szkodę, a także uznanie, że powódka nie wykazała wysokości szkody;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na uznaniu, że: „ocynkowaniu podlegały elementy podnośnika stanowiącego własność powódki”; „uszkodzone elementy podnośnika nie były objęte umową leasingu wobec nieuzyskania przez powódkę zgody na ich montaż w podnośniku jako jego ulepszenie”; „dopełnienie obowiązku poinformowania leasingodawcy o zniszczeniu podnośnika przez powódkę skutkowało odmiennym rozliczeniem umowy leasingu, niż uczyniła to powódka wyliczając szkodę”; po stronie powódki leżał obowiązek „podjęcia stosownych działań w celu wykazania wielkości poniesionej szkody” (wobec ubezpieczyciela); powódka miała obowiązek „powiadomienia pozwanego, że podnośnik nie stanowi własności powódki i jest przedmiotem umowy: leasingu”.

W przypadku uznania, że stan faktyczny został ustalony prawidłowo, zaś Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, skarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego: art. 709⁷ § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i pkt 11.11. umowy leasingu operacyjnego (OH) nr 41157/K/12 z dnia 6 czerwca 2012 r. poprzez jego zastosowanie, wskutek uznania, że cynkowanie podnośnika stanowi jego ulepszenie, na którego dokonanie powódka zobowiązana była uzyskać zgodę leasingodawcy;

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie od dnia 26 czerwca 2014 r. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W przypadku uznania zarzutu nieważności postępowania za bezpodstawny, wniosła o przeprowadzenie dowodów z: przesłuchania świadka A. B.; dokumentu - umowy leasingu operacyjnego (OH) nr 41359/K/12; dokumentu - pisma powódki z dnia 18 lipca 2012 r.; przesłuchania stron.

W dalszej kolejności powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 15.466,51 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 listopada 2013 r., a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków apelacji, wniosła o zmianę orzeczenia o kosztach zawartego w skarżonym orzeczeniu, poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 816 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu, błędów logicznych czy też błędów w ustaleniach faktycznych. Błąd w treści uzasadnienia odnoszący się do zarządzenia Sędziego z dnia 26 czerwca 2014 r. pozostaje bez wpływu na treść wydanego orzeczenia.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał procesowy Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego należy wskazać, że podniesione zarzuty zarówno w kwestii nieważności postępowania, a także naruszenia prawa procesowego, błędach w ustaleniach faktycznych oraz prawa materialnego były nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu (k.168) zważył, że powódka zaniechała wyjaśnień, pomimo zarządzenia Sądu z dnia 26 czerwca 2014r. (k. 152), dlaczego protokół zdawczo-odbiorczy podnośnika STD-8240TX-W wskazuje jako datę przekazania 18 czerwca 2012r., utrzymując jedynie, że wbrew dostarczonym dowodom – otrzymała podnośnik już 4 czerwca 2012r. (k. 145).

Tymczasem zarządzeniem Sądu z dnia 26 czerwca 2014 r. to pełnomocnik pozwanej został zobowiązany do ustosunkowania się do treści pisma pełnomocnika powódki z dnia 3 czerwca 2014 r. (k.152). Należy stwierdzić więc, że w treści uzasadnienia pojawił się błąd, bowiem zarządzeniem z dnia 26 czerwca 2014 r. powódka nie była zobowiązana do składania wyjaśnień, co więcej zarządzenie Sędziego z tego dnia w żadnym punkcie nie odnosiło się do powódki. Pomimo wystąpienia błędu w uzasadnieniu Sądu I instancji wydane w przedmiotowej sprawie orzeczenie odpowiada prawu, a błąd nie miał wpływu na treść wydanego wyroku. Powódka wobec powyższego nie została pozbawiona możliwości obrony swoich praw, podniesiony więc zarzut nieważności postępowania nie zasługuje na uwzględnienie jako bezzasadny.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić wadliwej oceny dowodów. Dokonał bowiem ich selekcji przy ustaleniu stanu faktycznego, który w ocenie Sądu Okręgowego stanowił prawidłową podstawę oceny materialno prawnej orzeczenia. Swobodna ocena dowodów ujęta jest w ramy proceduralne, tzn. musi odpowiadać pewnym warunkom określonym przez prawo procesowe. Oznacza to, że sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, tj. dokonać wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Polemika z prawidłowymi ustaleniami sądu i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

W związku z powyższym należy uznać, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem Sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że „jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. akt IV CKN 1316/00 oraz sygn. akt II CKN 817/00, niepubl.).

Takich naruszeń Sąd Odwoławczy nie stwierdził, przeciwnie, w pełni podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż ocena ta jest bezstronna, racjonalna i wszechstronna, a także iż w żadnym zakresie nie narusza zasad określonych w art. 233 k.p.c.

Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że o niezasadności powództwa świadczy fakt, że powódka wbrew zapisom umownym zawartym w umowie leasingu nie występowała do leasingodawcy o pozwolenie na ocynkownie jego elementów oraz nie poinformowała pisemnie o zaistnieniu szkody w przedmiocie leasingu zarówno leasingodawcy jak i ubezpieczyciela umowy leasingu. Wobec powyższego wątpliwym było czy elementy poddane ocynkowaniu pochodziły z podnośnika STD-8240TX-WP, a to po stronie powoda leżał ciężar dowodowy w tym zakresie. Brak więc było podstaw do uwzględnienia żądania w zakresie odszkodowania powódki obejmującego czynsze i depozyt gwarancyjny z tytułu umowy leasingu, skoro uszkodzone elementy podnośnika nie były objęte umową leasingu. Twierdzeń powódki nie potwierdzają żadne inne dowody, gdyż oceny techniczne mgr inż. A. B. mają charakter dokumentów prywatnych. Sąd zważył, że powódka określając wysokość szkody jako równowartości zapłaconych czynszów leasingowych i depozytu gwarancyjnego – w toku postępowania nie wykazała istnienia szkody na leasingowanym podnośniku, nie wykazała jej wysokości, oraz nie udowodniła związku przyczynowego między domniemaną szkodą, a nienależycie wykonanym zobowiązaniem. Ponadto powódka wytoczyła powództwo pomimo trwającego procesu likwidacji szkody, co czyniło powództwo przedwczesnym. Okoliczności, których powódka w sposób nieuzasadniony nie podała w procesie likwidacji szkody, w szczególności co do właściciela uszkodzonego podnośnika, doprowadziły do jego wydłużenia tegoż procesu. Sąd Rejonowy prawidłowo wobec niewykazania przesłanek z art. 471 k.c. powództwo oddalił co do kwoty 15 466,51 zł wraz odsetkami od 12 listopada 2013r. Ponowne przytaczanie w szerszym zakresie argumentów uzasadniających to stanowisko, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia, które Sąd Okręgowy podziela i w całości przyjmuje za własne, jest zbędne i niecelowe.

Wobec faktu, iż pozwana wygrała sprawę w całości Sąd Okręgowy nie podziela również wniosku skarżącej o zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł.

Wysokość zasądzzonego wynagrodzenia radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 z późn. zm.)

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Leszek Guza